

byt po rozvázání poměru nájemního a odstěhovav veškeré své prádlo i šatstvo do Děčína. Po tu dobu nedostával ani platu od zaměstnavatele. Prvý soudce nicméně prohlašuje, že na základě sdělení obecního úřadu v Děčíně ze dne 14. listopadu 1919 zjistil, že žalovaný má řádné bydliště v Záhřebu. Zde nejedná se však o skutkové zjištění, nýbrž o právní úsudek, zda žalovaný vzhledem ku zjištěným okolnostem měl od 10. září 1918 do 31. prosince 1919 v Záhřebu řádné bydliště. Pojem řádného bydliště jest pojmem právním a nikoli faktickou okolností a výrok soudce, že strana má na určitém místě své řádné bydliště, jest právním úsudkem soudcovským, a nikoliv skutkovým zjištěním. Na úsudek prvního soudce v tom směru není vázán soud vyšší stolice. Předpokladem řádného bydliště strany na určitém místě jest předně, že na místě tom bydlí. Přechodným pobytem nemocného v lázeňském místě ovšem nepomíjí jeho dosavadní řádné bydliště. V případě, o který jde, však žalovaný byl ze služby propuštěn a platu zbaven, vystěhoval se na dobro ze svého bytu v Záhřebu a všechny své movitosti přenesl do Děčína. Tím dal zřejmě na jevo, že své dosavadní bydliště opouští, nemaje jistoty, zda a kdy se uzdraví, zda a kdy se vrátí. Třebaže nebylo pochybnosti o tom, že doufal se uzdravit, a měl úmysl do Záhřebu se navrátiti, dlužno uvážiti, že pouhým úmyslem nemohl si zachovati řádné bydliště v Záhřebu, když tam fakticky bydleti přestal a převozem svršků projevili vůli, bydleti po případě jinde. K pojmu řádného bydliště scházelo tedy skutečné bydlení žalovaného v Záhřebě. Po dobu zmíněných tří měsíců neměl tedy žalovaný bydliště ani v Záhřebu, ani v Děčíně, měl však v tomto městě dočasný pobyt (§ 67 j. n.). Poněvadž pak za tohoto dočasného pobytu mu byla v Děčíně žaloba doručena, založena tím dle § 67 j. n. příslušnost Děčínského soudu ku projednání této rozepře, a zůstal dle § 29 j. n. tento soud i na dále k jejímu projednání příslušným.

Čís. 1344.

Též berní úřady jsou veřejnými ústavy ve smyslu § 28 ex. ř.

Ustanovení exekučního řádu o vymáhání peněžitých pohledávek, nebyla-li pohledávka v rozsudečně lhůtě zaplácena, nelze užiti proti eráru.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1461/21.)

Žalobce domáhal se povolení exekuce k vydobytí peněžité pohledávky, jež mu byla přisouzena proti bernímu úřadu. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost jest odůvodněna. Dle názoru rekursního soudu okresní soud exekuci vůbec povolit neměl, poněvadž ve smyslu čl. I. uvozovacího zákona k exekučnímu řádu a podle čl. IV. a XI. tohoto zákona a § 15 a 28 ex. ř. ustanovení I. dílu II. oddíl ex. ř. nemají místa proti eráru, když peníz, rozsudkem přiznaný, ve lhůtě, ustanovené rozsudkem, k výplatě poukázán nebyl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Berní úřady sluší na roveň postaviti veřejným ústavům, v § 28 ex. ř. uvedeným, a jest proto možno proti nim exekučně zakročovati jen s obme-

zením v tomto § uvedeným. Pro výplatu hotovostí u státních pokladen platí zvláštní předpisy, vydané v zájmu veřejném, takže výplata při složitém aparátu státním neděje se tak hladce jako výplata peněz osob soukromých. Tyto předpisy jsou všeobecně platné, nebyly exekucním řádem zrušeny a musí se jim též vymáhající věřitel podrobiti. Z toho však plyne jako nutný důsledek, že ustanovení exekucního řádu o vymáhání peněžitých pohledávek, nebyla-li pohledávka ve lhůtě rozsudkem stanovené zaplacená, proti eráru užití nelze.

Čís. 1345.

Doručení výpovědi knihovní pohledávky jest úkonem řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1486/21.)

Do usnesení prvního soudu, jímž doručena byla dlužníku výpověď knihovní pohledávky, podal jeden z věřitelů rekurs, jež rekursní soud zamítl. **Důvody:** Rekurs nemůže se domáhati toho, aby zrušeny byly soudní oznámení dlužníku o výpovědi knihovní pohledávky a knihovní poznámka této výpovědi, z důvodu, že nedal k tomu příkazu. Soud není povinen, by zkoumal podpisy na soudních podáních co do jejich pravosti a v tom směru, zda ku podání příslušných návrhů byl dán příkaz čili nic. Návrh, o nějž tu jde, byl oběma oprávněnými podepsán a podpis jich vyznačen strojovým písmem, jímž i stěžovatel v rekursu jest podepsán. Tvrdí-li stěžovatel, že nedal k zákroku příkazu, jest mu volno domáhati se odstranění usnesení některým způsobem, nikoliv však rekurs.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů.

Důvody:

Doručení výpovědi knihovní pohledávky (§ 119 j. n.) jest úkonem řízení nesporného; srovnalá usnesení nižších soudů, pokud jsou v odpor brána, mají tudíž ráz usnesení, vydaných v řízení nesporném, proti kterým se dopouští mimořádný rekurs dovolací za předpokladů § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Tyto předpoklady zde jsou, neboť oznámením Dra K. bylo zjištěno, že podal výpověď za stěžovatele jako dědice Adolfa H-a, nebyl v jím k tomu zmocněn. Jest tu tedy zmatek § 2 čís. 3 nesp. pat., pokud se týče § 477 čís. 5 c. r. s., jenž platí obdobně též v řízení nesporném, pročez bylo vyhověno mimořádnému dovolacímu rekursu.

Čís. 1346.

Vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. o přerušení valutových sporů.

K návrhu vedlejšího intervenienta lze spor jen tehda k vůli jeho osobě přerušiti, má-li postavení společníka v rozepři dle §§ 20 a 14 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R I 1488/21.)